אלא מלוה ברשות בעלים לחזרה איכא ביניהו. פי' דלת"ק דר"ש דאינה מקודשת משום דמלוה ברשות מלוה קיימא ור"ש בן אלעזר דאמר מקודשת משום דמלוה ברשות מלוה קיימא ור"ת אכתי נימא רב כתנאי אמרה לשמעתיה דהא איהו דאמר המקדש במלוה אינה מקודשת לא מצי סבר כר"ש בן אלעזר וי"ל דרב נמי סבר כווותיה ולא תיקשי מידי דהא דאמר רב אינה מקודשת מיירי במלוה שהתחיל להוציאה ובהא קאמר דאינה מקודשת אפילו נשתייר שוה פרוטה ור"ש בן אלעזר לא מיירי אלא במלוה שהיא עדיין בעין ואע"ג דאמר במילתיה דר"ש אם נשתייר ש"פ מקודשת דמשמע אע"פ שהתחיל להוציאה י"ל דר"ש בן אלעזר מיירי שנגבו או שאכלו שלא שלח בהן יד אבל אם התחיל להוציאה אינה מקודשת:

אלא הא דאמר רב הונא השואל קורדום מחבירו ביקע בו קנאו. לענין שלא יוכל המשאיל לחזור בו קאמר אבל לענין להתחייב באונסין כי לא ביקע בו נמי חייב באונסין כדאמר בפרק השואל (פ"מ דף נ"ט). דמשמע, משיכה חייב באונסיה: **לעולם** שטר חוב דאחרים. אבל שטר חוב דידה אינה מקודשת ואע"ת ומאי שלא שלח ידה ואם יכולה לחזור בה ואין הבעלים יכולים לחזור בה והכא שלא הוציא מתנה כלום הלוה עדיין פליגי אם ב) היו ביד המלוה כל זמן שלא הוציא הלוה כלום ממנה ואע"פ שהוא בידו או לא: לאונסים אם המלוה היא עדיין בעין ביד הלוה ונאנסה שנגנבה או אבדה פחייב באחריותה: לחזרה אם יכול לחזור בו המלוה כל זמן שהוא בעין ביד המלוה: השואל קרדום מחבירו. פי' לומן קצוב ולית הלכתא כרב הונא כמו שבארנו בהשואל. ביקע בו שנשתמש בו קנאו לאותן ימים ששאלו. והלכה בת"ק דברשות לוה קיימא ואינו יכול להוצר בו: לית לה דר' ובייריו כשכתב לה שטר לקנות בו החוב ופסר לה שטר ההוב: ג) ופסק הר"ם כחכמים דלא סבכא דעתה ואינה מקודשת אע"ג דבהא דשטר שלשתן הלכה כר' נאור דהא דרב לא שנא אקדים [ול"ש מלוה] קנה ולא מצי למיסר לאו בעל דבריה דידי את הולך מקודשת הלכתא בלא סבכא דעתה ואינה בנשיק. ב) נלמד דינ"ל לא הם נכשות המלוה לוחה כל זמן וסו' ג) נלמד דחסר כאן וכ"ל ומר שטר חוב לא סמכא דעתה. ופסק הר"ם כחכמים.

[וע' הוס' ר"ב ש: ד"ה אמר ל"ם ותוס' שם מ. ד"ה אמר אמינר]

דבין שטרא לחבריה צריך למיכתב ליה "קני לך הוא וכל שעבודיה" מ"ת את ליה דרב פפא ומר לית ליה דרב פפא ואיבעית אימא דכולי עלמא את להו דרב פפא והכא בדשמואל קמיפלגי דאמר שמואל המוכר

תוס' ר"י הזקן

זה: אינה מקודשת אפי' קבלה עליה אחריות דמלוה היא. כשקדון יאם יש במלוה בעין שוה פרוטה מקודשת דיכול לחזור בו המלוה כדפרש: במאי קמיפלגי בלהוצאה ניתנה סוף סוף כתנאי אמר רב שמעתיה: אשכחתיה לתומר לעולם להוצאה ניתנה דברי הכל כשלוה בו יד דהואיל והוציא מתנה פרוטה הרי החזיק בה ואין הבעלים יכולים לחזור בה והכא שלא הוציא מתנה כלום הלוה עדיין פליגי אם ב) היו ביד המלוה כל זמן שלא הוציא הלוה כלום ממנה ואע"פ שהוא בידו או לא: לאונסים אם המלוה היא עדיין בעין ביד הלוה ונאנסה שנגנבה או אבדה פחייב באחריותה: לחזרה אם יכול לחזור בו המלוה כל זמן שהוא בעין ביד המלוה: השואל קרדום מחבירו. פי' לומן קצוב ולית הלכתא כרב הונא כמו שבארנו בהשואל. ביקע בו שנשתמש בו קנאו לאותן ימים ששאלו. והלכה בת"ק דברשות לוה קיימא ואינו יכול להוצר בו: לית לה דר' ובייריו כשכתב לה שטר לקנות בו החוב ופסר לה שטר ההוב: ג) ופסק הר"ם כחכמים דלא סבכא דעתה ואינה מקודשת אע"ג דבהא דשטר שלשתן הלכה כר' נאור דהא דרב לא שנא אקדים [ול"ש מלוה] קנה ולא מצי למיסר לאו בעל דבריה דידי את הולך מקודשת הלכתא בלא סבכא דעתה ואינה בנשיק. ב) נלמד דינ"ל לא הם נכשות המלוה לוחה כל זמן וסו' ג) נלמד דחסר כאן וכ"ל ומר שטר חוב לא סמכא דעתה. ופסק הר"ם כחכמים.

עין משפט נר מצוה

עז א מיי' פי"ג מהל' מלוה ולוה הלכה ח סמג עשין נד טור"מ ח"מ סי' עג סעי' ח: עח ב מיי' פע"ז מהל' מלוה ולוה הלכה ח סמג עשין נד טור"מ ח"מ סי' קכ סעי' ח:

עט ג ד מיי' פ"ה מהל' אישות הלי"ב יג סמג עשין מח טור"מ אה"ע סי' כח סעי' ז ח: פ ה מיי' פ"ו מהל' מכירה הל"ט סמג עשין פב טור"מ ח"מ סי' סו סעי' ח:

תת נוסח

מלוה ברשות בעלים לחזרה ולכן איכא מאנה בלוה דאיכא כאנה בחנגה

תת נוסח

לכן נראה דהנוסח בגירסת המאירי וכל הגירסאות בו בגמרא חוצרים אבל

מקבל (אחר)

נסחאות ◇ דראיך רב כמאוקמא תנאים

תיקון

דראשי מאקי אינה בפנים

"לאחוי פליגי"

הגהות △ המר חלוקים הנשים ולא יאמרו המר

ב"מ נט.

ב"מ עה:

ב"מ עה. קנ. יבמות קז. סנהדרין לא:

מסורת השים

הרי היא כפקדון עד כאן לא פליגי אלא דמר סבר מלוה אע"ג דלא נשתייר הימנה שוה פרוטה ומר סבר נשתייר הימנה שוה פרוטה אין ואי לא נשתייר הימנה שוה פרוטה לא אבל דכולי עלמא מקדש במלוה מקודשת? אמר (ליה) רבא ותסברא הא מתרצתא הא משבשתא היא: האי פקדון היכי דמי: אי דקביל עליה אחריות הויינו מלוה אי דלא קביל עליה אחריות אי הכי אדתני סיפא ובמלוה אע"פ שלא נשתייר הימנה שוה פרוטה מקודשת ניפלוג וניתני בדידה במה דברים אמורים שלא קבלה עליה אחריות אבל קבלה עליה אחריות אע"ג דלא נשתייר הימנה שוה פרוטה מקודשת אלא תריץ הכי ובמלוה אע"פ שנשתייר הימנה שוה פרוטה אינה מקודשת ר' שמעון בן אלעזר אומר משום ר"מ מלוה הרי היא כפקדון במאי קמיפלגי אמר רבה אשכחתינהו לרבנן בבי רב דיתבי ואמרי במלוה ברשות בעלים לחזרה והוא הדין לאונסין קמיפלגי דמר סבר מלוה "ברשות לוה קיימא והוא הדין לאונסים ומר סבר מלוה ברשות בעלים קיימא והוא הדין לאונסים ואמינא להו לאונסים כולי עלמא לא פליגי דברשות לוה קיימי מאי טעמא-לא גרעא משאלה: מה שאלה דהדרה בעינא חייב באונסים מלוה לא כל שכן אלא הכא מלוה ברשות בעלים לחזרה איכא ביניייהו ואלא הא *דאמר רב הונא "השואל קורדום מחבירו: ביקע בו קנאו לא ביקע בו לא קנאו לימא כתנאי אמרה לשמעתיה? לא, עד כאן לא פליגי אלא במלוה דלא הדרה בעינא אבל בשאלה דהדרה בעינא דברי הכל ביקע בו אין לא ביקע בו לא קנאו נימא כתנאי התקדשי לי בשטר חוב או שהיה לו מלוה ביד אחרים והירשה עליהם ר"מ אומר מקודשת וחכ"א אינה מקודשת האי שטר חוב דמי אילימא שטר חוב דאחרים היינו מלוה ביד אחרים אלא לאו שטר חוב דידה-ובמקדש במלוה קמיפלגי? לעולם שטר חוב דאחרים והכא במלוה בשטר ובמלוה על פה לא מיפלגי ובמלוה בשטר במאי פליגי בפלוגתא דרבי ורבנן קמיפלגי *דתניא אותיות נקנות במסירה דברי רבי וחכ"א בין שכתב ולא מסר בין שמסר ולא כתב לא קנה עד שיכתוב וימסור מר אית ליה דרבי ומר לית ליה דרבי ואיבעית אימא דכ"ע לית להו דרבי והכא בדרב פפא קמיפלגי *דאמר רב פפא האי מאן דאמר לחבריה אי אנא מיתי לך מאה זוזי מחר אי אנא מיתי לך מאה זוזי מחר מי לא מהני? אמר רב פפא הא מילתא דלא מיתא לא מיתא הא מילתא דמיתא מיתא: אמר רב אחא בר יעקב אמר רב אשי אמר רב אמר רב אמר רב